

det skaber en vis utryg Stemning, en vis Mistillid, idet man ikke ved, hvad Meningen er. Vil man give os Frihed, eller vil man skubbe os til Side? Jeg synes, det kan være godt, at jeg udtaler det her. Jeg har selv Haab om, at det alligevel vil lykkes den tysksindede Del af Befolkningen at udfolde sit Folkeliv ogsaa her i Staten Danmark, til Dels paa Grund af de Indretninger, der er der, til Dels og mest ifølge sin egen Kraft.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker det ærede Medlem Hr. Schmidt for det Tilsagn, han nu igen gav her i Rigsdagen, om at ville bidrage til en god Forstaaelse mellem Danske og Tyske dernede. Det er det samme Tilsagn, som det ærede Medlem allerede en Gang har givet her i Rigsdagen. Jeg var glad ved at høre det igen. Jeg maa tilføje, at jeg var samtidig noget skuffet over det ærede Medlems Tale. Det ærede Medlem sagde, at der fra min Side var rettet skarpe Angreb mod det ærede Medlem personlig. Det er der ikke. Der er rettet skarpe Angreb mod de tyske Aviser dernede. Jeg har, efter at jeg havde oplyst de tre Tilfælde, som blev tillagt det ærede Medlem, spurgt ham: Hvorfra har det ærede Medlem de Oplysninger, som gaar Pressen rundt dernede, og om hvilke det hedder, at de stammer fra et Medlem af den danske Rigsdag og altsaa selvfølgelig maa være rigtige? Det ærede Medlem brugte den Maade at sige: De stammer fra en Mand, hvis Navn jeg ikke vil nævne. Jeg havde derfor foretrukket, at man i de tyske Aviser havde sagt: Der er tre graverende Tilfælde, som Pastor Schmidt har nævnt, men han vil ikke sige, fra hvem han har dem. Saa kunde Publikum selv skønne, om man vil fæste Lid til det eller ikke. Saaledes som man ser Tilfældene gaa den tyske Presse igennem, ser det ud, som om Pastor Schmidt ved Selvsyn har undersøgt disse Tilfælde og vil staa inde for dem. Men jeg hører nu, at det er forkert.

Det ærede Medlem var inde paa det samme, som gaar igennem de tyske Aviser, at der ikke er nogen Forskel paa Udvisning og Nægtelse af Opholdstilladelse. Jeg forstaa den Fremgangsmaade, thi man bringer derved selvfølgelig Tanken

hen paa det, som skete for en Del Aar siden i Tyskland med Hensyn til Udvisninger. Jeg har søgt at vise, at der er en himmelvid Forskel; thi i det ene Tilfælde berøver man en Mand en Ret, han har juridisk eller moralsk, i det andet Tilfælde har han ingen Ret. Jeg nævnte forskellige Tilfælde før. Jeg kan ogsaa sammenligne Forholdet med de Tilfælde, at en Mand ejer 1 000 Kr., eller han har laant 1 000 Kr. af mig. I det Tilfælde jeg tager de 1 000 Kr., han ejer, berøver jeg ham dem, men kræver jeg tilbage 1 000 Kr., han har laant, berøver jeg ham dem ikke. Dog kan det ærede Medlem sige, at i begge Tilfælde er Situationen den samme, den paagældende mister Pengene i begge Tilfælde; akkurat ligesom det ærede Medlem sagde med Hensyn til Udvisninger: I Virkeligheden er Forholdet det samme, thi de skal flytte begge to. Jeg vil blot nævne det Eksempel, jeg havde for faa Dage siden. En Dame fra Tyskland søgte om Tilladelse til at komme herop paa Besøg i 14 Dage. Aldrigsaa snart havde hun faaet denne Tilladelse, før hun lod sine Møbler sætte paa en Jernbanevogn og køre op i 1ste Zone. Hun havde altsaa Tilladelse til at være her i 14 Dage, men hun fik sit Møblement herop øjeblikkelig og installerede sig her. Vi kunde ikke give hende Tilladelse til at være her længere, for vi vidste, hun var paa Besøg, men nu var hun her, sku'de vi saa sige, at nu maatte hun blive her? Naar det ærede Medlem siger, at hun føler sig usikker, vil jeg sige, at hun maa og bør føle sig usikker, thi naar hun paa ulovligt Grundlag er kommet ind i den danske Stat, ved jeg ikke, hvorfor vi skulde lade hende føle sig sikker. Det kan kun gælde den, der paa lovligt Grundlag kommer herind.

Det ærede Medlem sagde noget, der overraskede mig, for jeg troede, at det ærede Medlem paa det Punkt vilde have sagt, at han hos Justitsministeren altid havde mødt fuld Forstaaelse. Det var med Hensyn til Spørgsmaalet om Tyskere i 1ste Zone, der ønsker at faa Folk fra 2den Zone. Det ærede Medlem siger, at i saadanne Tilfælde møder man Vanskeligheder, man maatte henvende sig til Justitsministeren. Det er rigtigt; men jeg tror, jeg tør sige, at de dansksindede Rigsdagsmænd, som er her til Stede, alle som een vil kunne sige, at de ogsaa